

UIT DE PRACTYK

PERSISTENTIE VAN TWEE TWEEDE ONDERSTE MELK- MOLAREN EN WAT UIT HET RÖNTGENBEELD TE LEEREN VIEL

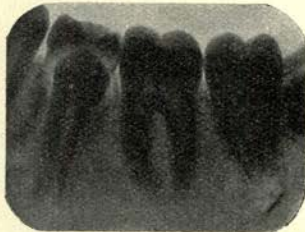
Ofschoon *agnesie* van elk der tandelementen, ja zelfs van alle tezamen voorkomt, is het bekend, dat in het kader dezer afwijkingen in het blijvend gebit de natuur bepaalde voorkeurplaatsen kiest; de voornaamste daarvan zijn: de 3de molaren, de bovenste zijdelingsche incisieven, de 2e en soms ook alle 4 onderste praemolaren en de bovenste caninus, meestal een der beiden. Er schijnt een nauw verband te bestaan tusschen de retentie en agenesie dezer elementen, d.w.z.: in bepaalde gevallen blijkt uit het röntgengram aan een der zijden bijv. een caninus, vaak met sterke dislocatie, gereteneerd, terwijl aan de andere zijde de kiem in de kaak niet aanwezig was. Deze afwijkingen zijn dikwijls familiair. Röntgenfoto's zijn absoluut noodzakelijk alvorens, bij het persisteeren van het melkelement, op den leeftijd die deze indicatie wettigt, het verwijderen daarvan zou kunnen worden overwogen, hetzij op orthodontische, hetzij op prophylactische gronden.

Een leerrijk geval uit de praktijk geeft mij in dit verband aanleiding deze korte mededeeling te doen.

Bij een jong, blijkbaar gezond, meisje van ruim 14 jaar, met een overigens goed ontwikkeld, nagenoeg cariesvrij en in orthodontisch opzicht bevredigend gebit, persisteeren de M 2- i d-en -s D, welke elementen een gezonden tandvleeschzoom vertoonen en zeer vast in hun basis bevestigd blijken. In het Röntgenbeeld der M₂ i d D zien wij de niet ten volle geresorbeerde radices, die de in een zeer voortgeschreden stadium van „doorbraak” verkeerende 2e praemolaris omsluiten. (1) Hier was verwijdering der M -D geïndiceerd, maar zonder Röntgenvoorlichting ware de kans op beschadiging of medeverwijdering van het blijvende element, door extractie, zeker niet uitgesloten. Ik heb met een dunne carborundumschijf de kroon van het melkelement in een mesiale en een distale helft gespleten en beiden met behulp van een emailles

verwijderd. Een coïncidentie nu was, dat zooals zichtbaar in het röntgenbeeld, onder de M₂- is D, de P₂ blijkt te ontbreken en van resorbtie van de radices geen sprake was. (2) Gewoonlijk zien wij bij de persistentie van zulke tweede onderste melkmolaren een sterke intrusie van dat element, soms tot 5 à 6 mm beneden het peil van de naburige P₂ en M₁ en zijn wij dan verplicht, indien behoud gerechtvaardigd blijkt, door verhooging van het kauwvlak het element in occlusie te brengen. In het geval hier beschreven, was dit niet noodig, omdat de M₂ i s D- zuiver met de bovenpraemolaren occludeerde.

BRUSKE

I

II